

Sygn. akt I C 2477/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło - Maciejewska

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **R. G.**

o zapłatę kwoty 745,02 zł

I/ zasądza od pozwanego R. G. na rzecz strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę **745,02 zł** (siedemset czterdzieści pięć złotych dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2017 roku;

II/ zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. IC 2477/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła w dniu 18 kwietnia 2017 roku pozew do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie przeciwko R. G. o zapłatę kwoty 745,02 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik strony powodowej wskazał, iż w dniu 08 maja 2014 roku pozwany zawarł z (...) spółką z o.o. S.K.A. umowę na odległość o numerze (...). Pozwany nie wykonał zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy. W dniu 29 grudnia 2016 roku umową cesji, wierzytelności przysługujące (...) spółce z o.o. S.K.A. względem pozwanego przeniesione zostały na stronę powodową.

Na kwotę roszczenia głównego składa się należność w kwocie 738,77 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od niespłaconego kapitału od dnia 31 grudnia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w kwocie 6,25 zł.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 roku w sprawie sygn. VI Nc - e 706124/17 Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu strona powodowa podtrzymała swój pozew oraz uzasadnienie.

W dniu 31 października 2017 roku Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu uiszczenie na rzecz strony powodowej dochodzonych należności.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw do nakazu zapłaty, zarzucając, iż kwota pozaodsetkowych kosztów pożyczki przekracza 100% udzielonej pożyczki, co jest niezgodne z przepisami dotyczącymi kredytu konsumenckiego, a także z zasadami społecznymi. Zarzucił, iż umowa zawiera zapisy niedozwolone. Podniósł, iż nie otrzymał od „firmy” umowy pożyczki, a zaciągnięte zobowiązanie spłacił w przeważającej części. Wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 maja 2014 roku pozwany R. G. za pośrednictwem internetu zawarł (...) spółką z o.o. S.K.A. umowę na odległość o numerze (...) na kwotę 2000 zł. Wraz z kwotą kapitału na mocy postanowień umowy pozwany zobowiązany był do zapłaty prowizji oraz zwrotu składki ubezpieczeniowej zapłaconej przez kredytodawcę, należnych odsetek za korzystanie z kapitału – łącznie kwotę 4.800 zł. Spłata miała nastąpić w 24 ratach po 200 zł miesięcznie, począwszy od dnia 08 czerwca 2014 roku aż do dnia 08 maja 2016 roku.

Wypełniając wniosek pozwany zapoznał się z warunkami pożyczki, regulaminem pożyczki i je zaakceptował, znał wysokość oprocentowania pożyczki i termin jej spłaty.

Wiedział, iż zgodnie z umową w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki zostaną naliczone odsetki w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Stosownie zaś do punktu 19 ust.1 umowy ramowej pożyczki pożyczka została zawarta w formie elektronicznej na zasadach w niej wskazanych. Pożyczkodawca, na pisemne żądanie Pożyczkobiorcy, wysłała umowę pożyczki na podany zadeklarowany faktyczny adres zamieszkania.

Pozwany nie wykonał w całości zobowiązań wynikających z powyższej umowy.

Dowód:

1. umowa ramowa pożyczki – k.10-14;
2. standardowy europejski arkusz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego wraz z tabelą opłat –k.15-16;
3. harmonogram spłaty – k.17

W dniu 29 grudnia 2016 roku umową cesji, wierzytelności przysługujące (...) spółce z o.o. S.K.A. względem pozwanego przeniesione zostały na stronę powodową. Na kwotę wierzytelności składają się następujące należności: 561,20 zł – otwarty kapitał, 57,72 zł – otwarta prowizja, 102,43 zł – ubezpieczenie, 63,98 zł – odsetki karne.

Dowód:

1. kserokopia Umowy Ramowej przelewu wierzytelności z dnia 07.12.2016 r.-k.18-20;
3. kserokopia Porozumienia nr 5 z dnia 29.12.2016 r. do Umowy Ramowej – k.23;
4. kserokopia załącznika nr 18 z dnia 29.12.2016r. do Umowy Ramowej – k.24.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu pozwany - nie kwestionując faktu zawarcia umowy pożyczki, jej wysokości, terminu spłaty, należnej prowizji i składki ubezpieczeniowej - zarzucił, iż kwota pozaodsetkowych kosztów pożyczki przekracza 100% udzielonej pożyczki, co jest niezgodne z przepisami dotyczącymi kredytu konsumenckiego, a także z zasadami społecznymi. Zarzucił ogólnie, iż umowa zawiera zapisy niedozwolone, nie precyzując w żadnym zakresie

tego zarzutu. Podniósł, iż nie otrzymał od „firmy” umowy pożyczki, a zaciągnięte zobowiązanie spłacił w przeważającej części.

W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga, iż strona powodowa posiada legitymację czynną w niniejszym postępowaniu w oparciu o przepis art. 509 k.c., zgodnie z którym przelew wierzytelności w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze, aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszym postępowaniu strona powodowa przedstawiła dokumenty w postaci kserokopii: Umowy Ramowej przelewu wierzytelności z dnia 07.12.2016 r., Porozumienia nr 5 z dnia 29.12.2016 r. do Umowy Ramowej, załącznika nr 18 z dnia 29.12.2016r. do Umowy Ramowej, dowodzące jej legitymacji procesowej.

Sąd ustalił też, że niewątpliwie z inicjatywy pozwanego pomiędzy stronami doszło w dniu 08 maja 2014 roku do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczenie usług drogą elektroniczną. Zawarta pomiędzy stronami umowa określana, jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowiła kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu artykułu 5 punkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz artykułu 6 i następnych ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Zgodnie, bowiem z artykułem 3 ustęp 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych, albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (artykuł 3 ustęp 2 punkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (artykuł 5 punkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (artykuł 29 ustęp 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w artykule 30 ustęp 1 ustawy, zgodnie, z którym umowa powinna określać między innymi rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (punkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach, o kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (punkt 10), następnie skutki braku płatności (punkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (punkt 14).

Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nakładała na pożyczkobiorcę obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dowodów wywiązania się przez pożyczkobiorcę w całości z warunków umowy. Pozwany sam przyznał, iż nie spłacił zobowiązania w całości. Odnosząc się natomiast do zarzutów sformułowanych przez pozwanego w sprzeczności do nakazu zapłaty, wskazać należy, iż kwestię dotyczącą otrzymania pisemnego egzemplarza umowy, reguluje punkt 19 ust.1 umowy ramowej pożyczki, zgodnie z którym pożyczka została zawarta w formie elektronicznej na zasadach w niej wskazanych. Pożyczkodawca, na pisemne żądanie Pożyczkobiorcy, wysłała umowę pożyczki na podany zadeklarowany faktyczny adres zamieszkania. Pozwany nie wykazał natomiast w niniejszym postępowaniu, że zwracał się do pożyczkodawcy o nadesłanie pisemnego egzemplarza umowy.

W zakresie limitów kosztów pozaodsetkowych kredytu wprowadzonych na podstawie nowelizacji ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 05 sierpnia 2015 roku, należy wskazać, iż przepisy te (art. 36a-36d) obowiązują od 11 marca 2016 roku i znajdują zastosowanie do umów zawartych w tym dniu lub później. Nie mają one skutku retroaktywnego ani retrospektywnego. Umowa, w oparciu o którą sformułowano żądanie w niniejszym postępowaniu została zawarta natomiast w dniu 08 maja 2014 roku i w związku z tym koszty ponoszone przez konsumenta – pozwanego nie są na tej podstawie ograniczone. Ograniczenia nie dotyczą także kosztów naliczonych po 11 marca 2016 roku.

Zarzut pozwanego dotyczący naruszenia zasad współżycia społecznego i klauzul abuzywanych został sformułowany w sposób generalny, bez odniesienia się do konkretnych zapisów kwestionowanej umowy i uniemożliwia w związku z tym dokonanie w tym zakresie oceny; tym bardziej, iż pozwany w znaczącym zakresie spłacił przedmiotową pożyczkę, nie kwestionując, aż do momentu wniesienia sprzeciwu do nakazu zapłaty, jej zapisów pod tym względem.

Mając powyższe na uwadze, należało uwzględnić żądanie pozwu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z umową, od zadłużenia przeterminowanego pobierane są odsetki, których oprocentowanie liczone jest jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Uregulowanie to pozostaje w zgodzie z zasadą przyjętą w art. 481 § 2 k.c., która stanowi, że jeżeli stopa odsetek nie została umownie ustalona należą się odsetki ustawowe, a skoro strony uregulowały tą kwestię to należą się odsetki umowne. Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa na dzień wniesienia pozwu dokonała kapitalizacji odsetek karnych (tj. odsetek za opóźnienie). Z dniem wytoczenia powództwa od kwoty skapitalizowanych odsetek oraz kwoty głównej – strona powodowa domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia zapłaty. Jest to zgodne z przepisami prawa, albowiem art. 482 § 1 k.c. daje możliwość domagania się skapitalizowanych odsetek za okres od terminu płatności wierzytelności do daty wniesienia pozwu oraz żądania odsetek od zaległych odsetek od momentu wytoczenia powództwa. Odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Odnośnie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez strony, należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 par. 3 Kodeksu postępowania cywilnego, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle opisanych powyżej zasad, do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć wynagrodzenie reprezentującego ją pełnomocnika w kwocie 270 złotych, opłatę od pozwu w kwocie 30 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, łącznie 317 złotych.

Dlatego też, na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) zasądzone od pozwanego na rzecz strony powodowej wskazaną kwotę.